

OPCIÓ A

1. A propòsit de *Tirant lo Blanc*, Miguel de Cervantes fa dir a un dels seus personatges de novel·la:

Por su estilo, es éste el mejor libro del mundo: aquí comen los caballeros, y duermen, y mueren en sus camas, y hacen testamento antes de su muerte, con otras cosas de que todos los demás libros de este género carecen.

Analitzeu aquesta idea i relacioneu-la amb algun dels fragments que hàgiu llegit de l'obra i amb el context literari del moment. [3 punts]

2. Exposeu breument un parell d'arguments bàsics de per què *Josafat* de Prudenci Bertrana pot ser considerada una novel·la modernista. [2 punts]
3. Comenteu aquest text del llibre *El poema de la rosa als llavis* de Joan Salvat-Papasseit. Tingueu en compte, a més d'altres aspectes que us semblin convenients, el fet que sigui el primer poema del recull i el lligam que això suposa amb el conjunt de la història.

[2 punts per l'avaluació de la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees, la coherència del discurs, la fluïdesa expressiva i, en definitiva, la metodologia de comentari]
[3 punts per l'avaluació dels continguts]

QUINA GRUA EL MEU ESTEL

Quina grua el meu estel,
quin estel la meva grua!
—de tant com brilla en el cel
sembla una donzella nua.

L'espurneig que em fereix l'ull
són els seus pits quan s'inclina:
si fa un mirall de l'escull
perleja a l'arena fina.

De la meva barca estant
dono al cordill tota mida.
I l'ala clara, sestant,
del gavot que passa, crida.

Oh, el seu flanc rosa i argent
i la trena que es deslliga
volar d'oronella al vent!
cabell desfet de l'amiga.

Amiga del dolç turmell.
—Com una vela s'enfila
espitllera de l'ocell:
si jo llenço el braç vacil·la.

Vianant vora la mar
prega pels marins que arriben;
si veuen l'estel dansar
moren de tant que sospiren.

Vianant, puja al meu bot
que és lliure de la sentida,
però no diguis ni un mot
si no vols perdre la vida.

Vianant, no parlis no,
que l'oreig l'acosta, i mira
que et prendrà l'amor senyor
—que el mariner ja sospira.

OPCIÓ B

1. Argumenteu sobre si *Terra baixa* d'Àngel Guimerà podia ser considerada en el moment de l'estrena una obra moderna. Per a l'argumentació tingueu en compte els models teatrals dels quals parteix i el context del teatre català de l'època. No oblideu que l'obra és del 1897, un moment en què el Modernisme cada vegada s'anava consolidant més. [3 punts]
2. Expliqueu les característiques fonamentals de la mètrica i del ritme en la poesia d'Ausiàs March i indiqueu fins a quin punt aquests elements connecten amb la tradició o han de ser considerats innovadors. [2 punts]
3. Comenteu aquest fragment de *Bearn o la sala de les nines* de Llorenç Villalonga. A l'hora de l'anàlisi tingueu en compte —a més d'altres aspectes que us semblin convenients— la caracterització que es fa del personatge, el paper del narrador en aquesta caracterització i la concepció de la literatura que es desprèn de tot plegat.

[2 punts per l'avaluació de la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees, la coherència del discurs, la fluïdesa expressiva i, en definitiva, la metodologia de comentari]
[3 punts per l'avaluació dels continguts]

No li dolia que refutassin i combatessin les seves creences, però si era així, ¿per què s'esforçava a perpetuar la seva obra? Jo comprenia massa bé el pensament del senyor, que amb els anys evolucionava cap a un pernicios escepticisme socràtic. Les idees no tenien per a ell gaire valor, o millor dit, tenien un valor equivalent, sense necessitat de condemnar-ne unes per admetre les altres. Aquella actitud amable entranyava una fonamental immoralitat, la immoralitat que els atenesos condemnaren a cicuta. Era evident que el senyor, escèptic, no el podia disgustar que li refutassin els seus «errors». No es proposava de defensar una doctrina, sinó de fer treballar l'enteniment del lector, com a un gimnàs, i eternitzar per mitjà de l'art tots els records viscuts i totes les persones estimades. Perquè si hagués de fer la síntesi de la seva existència, jo l'escriuria així: «Visqué i estimà.»